अथवा ह्यर्च्चयेद्विष्णुं तदर्थं मन्त्रमुच्यते ।
गोमयेनोपलिप्योर्व्वीं तत्र पीठं निधापयेत् ॥ २५ ॥
विलिप्य गन्धपङ्केन लिखेदष्टदलाम्बुजं ।
कर्णिकायान्तु षट्कोणं स साध्यस्तत्र मन्मथं ॥ २६ ॥
शिष्टैस्तं सप्तदशभिरक्षरैर्वेष्टयेत् स्मरं ।
प्राग्रक्षोऽनिलकोणेषु श्रियं शिष्टेषु संविदं ॥ २७ ॥
षडक्षरं सन्धिषु च केशवेषु त्रिशस्त्रिशः ।
बिलिखेत् स्मरगायत्रीमालामन्त्रं दलाष्टके ॥ २८ ॥
षट्शः संलिख्य तद्बाह्ये वेष्टयेन्मातृकाक्षरैः ।
भूविम्बञ्च लिखेद्बाह्ये दलानां दिग्विदिक्ष्वपि ॥ २९ ॥
एतन्मन्त्रं हाटकादिपात्रेष्वालिख्य पूर्व्ववत् ।
साधितं धारयेद्घोरैः सोऽर्च्यते त्रिदशैरपि ॥ ३० ॥
स्याद्गायत्री कामदेवपुष्पवाणौ च ङेऽन्तकौ ।
विद्महेधीमहियुतौ तन्नोऽनङ्गः प्रचोदयात् ॥ ३१ ॥
जप्याज्जपादौ गोपालमनूनां जनरञ्जनीं ।
नत्यन्ते कामदेवाय ङेऽन्तं सर्व्वजनप्रियं ॥ ३२ ॥
उक्त्वा सर्व्वजनान्ते तु सम्मोहनपदं तथा ।
ज्वल ज्वल प्रज्ज्वलेति प्रोक्तो सर्व्वजनस्य च ॥ ३३ ॥
हृदयञ्च मम ब्रूयात् वशं कुरुयुगं शिवः ।
प्रोक्तो मदनमन्त्रोऽष्टचत्वारिंशद्भिरक्षरैः ॥ ३४ ॥
जपादौ मारबीजाद्यो जगत्त्रयवशीकरः ।
भूगृहं चतुरस्रं स्यादष्टवज्रविभूषितं ॥ ३५ ॥